

[Lone Dybkjær]

sten ved udvindingen vil efter de seneste års stigning i priserne være betydelig større end sædvanlig ved erhvervsmæssig aktivitet. Der er altså under ingen omstændigheder tale om, at en virksomhed bliver påført tab.

DUC påstår, der er tale om ekspropriation. Jeg tror aldrig, der har været nogen, som har påstået sin ejendom eksproprieret, der har kunnet se frem til så gode fortjenstmuligheder også efter en eventuel ekspropriation, som de påstår er tilfældet her.

Sammenfattende kan vi således sige, at indgrebet over for DUC ikke er af intens art; der er tale om indgreb i en eneretsbevilning, der for store deles vedkommende ikke har været anvendt i 23 år, og som efterlader DUC med en overordentlig gunstig forrentning af investeringer og fortjeneste i øvrigt. Yderligere kan nævnes, at forudsætningerne siden 1976 har ændret sig meget betydeligt, og at retsforholdet ikke uden videre kan sidestilles med en privatretlig aftale.

Samtidig står ubestridt meget stærke samfundsmæssige interesser i en øget efterforskningsaktivitet og hermed større kendskab til ressourcerne med henblik på at opnå den størst mulige forsyningsikkerhed i en verden, hvor tilgang af energi, som jeg tidligere har nævnt, er blevet et anliggende af fundamental national interesse.

Alt taget i betragtning finder jeg det således berettiget at følge regeringens tankegang om, at der er tale om en erstatningsfri regulering. Jeg er ikke blind for, at der kan anføres en række forhold, der kan tale for et andet resultat. Vi vil derfor meget opmærksomt søge at efterprøve også disse synspunkter under udvalgsarbejdet. Til syvende og sidst kan en afgørelse heraf jo i øvrigt kun i første række træffes af folketinget; i sidste instans er det og skal det være domstolene, der prøver dette spørgsmål.

Det radikale venstre kan også støtte hovedtanken i forslaget om etablering af et olierør og lovforslaget om køberet ud fra den betragtning, at vi ønsker at sikre Danmark forsyningsmæssigt. Men jeg vil understrege, at der for os er tale om en køberet og ikke en købepligt, og da spørgsmålet om statsovertagelse har været rejst, skal jeg understrege, at der for os ikke er tale om et ønske om socialisering og skabelse af statsvirksomheder, der er tale om at tjene samfundets interesser ved at spille på mere end én streng.

Konklusionen af mit indlæg er således, at det radikale venstre er tilhænger af en forhandlingsløsning, dersom samfundets overordnede interesser kan tilgodeses. Er en forhandlingsløsning ikke mulig, er vi klar til at tage et medansvar for lovgivningen, men naturligvis med de ønsker om ændringer, jeg har nævnt, altså især vedrørende bemyndigelsesbestemmelserne.

Arne Melchior (CD):

Et gammelt ord siger, at der bør være stilhed, mens retten sidder. Nu sidder retten jo ikke endnu, og vi behøver ikke være stille, men man kunne måske variere ordet derhen og sige: beherskelse, så længe forhandlingerne foregår. Jeg betragter behandlingen af disse lovforslag i dag i mere end almindelig grad som en formalitet, fordi jeg hæfter mig meget stærkt ved, at der er forhandlinger – så kan andre sige kontakt, konsultationer, eller hvad man vil, jeg kalder det forhandlinger – og det vil gøre, at jeg skal forsøge at lægge bånd på mig og ikke bruge alt for stærke ord, skønt jeg må erkende, at denne sag i min 5-årige tid herinde nok er den, der har ophidset mig allermost.

Statsministeren udtalte omkring nytår, at denne sag ikke i væsentligste grad drejer sig om jura. Det forekommer mig – og det er også det, der ophidser mig – at man også i vid udstrækning har ment at kunne sætte sig ud over moral og etik. Nogle påberåber sig grundloven – den er svær at operere med, men jeg er enig med dem, der har sagt, at den så sandelig ikke er ligegyldig – men man opererer med en stemning, man har foretaget nogle undersøgelser, der siger, at befolkningens flertal ønsker et indgeb over for denne A. P. Møller, og det er jo også allerede blevet sagt af ordføreren for SF, at befolkningen skal afgøre denne sag.

Jeg vil gerne advare; jeg savner herinde et tidligere medlem af den socialdemokratiske gruppe, den dejlige præstemand Johan Nielsen. Hvis han stadig havde været medlem af tinget, kunne han måske have citeret noget, jeg gerne vil citere. Jeg står her med nogle digre værker; det er ikke koncessionsaftalen, og det er ikke nogen oliekontrakt – jeg garanterer for, at når alle bemyndigelser bliver udnyttet, kommer de til at fylde lige så meget som det her – det er altså ikke nogen kon-